

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118780752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

da ikke, fuld af Modsætninger, som ere forsonede i en ganske ejendommelig idyllisk Landlighed: Goldhed og frodig Fylde, vild og stejl Sønderrevethed og dyrkede Fladstrækninger findes Side om Side eller over hinanden, og fra lys dirrende Hede træder man umiddelbart ind i fugtig-sval Skygge. Og hvor udvider Lungerne sig i en friskere og mere sund krydret Luft end den, der stryger hen over disse Højder og fylder disse Skove og Klippedale?

Men for rigtig at finde sig til Rotte, maa man sætte sig ind i denne Egn's ejendommelige Natur, og forstaa, at det ikke er et Bjærgland, man færdes i, men en Højslette, som ved Vandflod er bleven kløvet, gennemgravet og udskyllet, hvorved Stenen er kommet frem snart som Furerne's Vægge, snart som Ruiner midt i dem, saa at Klipperne mindre danne den ophøjede Del af Landskabet end dets Fordybninger. Derfor undres man i Begyndelsen over at se en frodig grøn Mark runde sig oppe over en brat Klippevægs ru Stenhud, som en Fløjelssadel paa en Elefant, og man forbavses ved, efter at have gaaet gennem bølgende Rugmarker, under sine Fødder at se et af disse vilde og forrevne Klippepartier med en Uendelighed af Tinder og Taarne og hundred Fod høje Sandstenskogler. I Begyndelsen ærgrer man sig næsten lidt

over denne Modsætning, men man ender med at holde af den. Og ovenpaa denne Højslette med et Klippeland under sig, er saa igen disse enkelte Bjerge skudt op, der paa Afstand væsentlig give Landet dets Physiognomi, et vortet Physiognomi, hvis jeg tør bruge et uædelt Billede; thi sete i nogle Mils Afstand ligne de mest af Alt Kæmpevorter, disse „Stene“, enten de nu kaldes Kongestenen, Pavestenen, Lilliestenen og hvad de alle hedde; ja selv det to tusind Fod høje, uendelig langstrakte Snebjerg er kun en mere storartet Variation. — Enkelte, som de forbundne Vinterbjerge, emancipere sig ganske vist fra Typen, men de ere ogsaa lige paa Grænsen, og efterhaanden som man kommer ind i „det Bøhmiske“, bliver en almindeligere Bjergnatur fremherskende. Rigtignok ligger allerede „Schneeberg“ inde i Böhmen og overhovedet er Grænsen mellem Bjergformerne ikke trukken saa skarpt som den mellem Kaffe-Kvaliteterne: for denne er i den første bøhmiske Flække saa fortrinlig, som om man allerede var i Karlsbad, medens man i den sidste sachsiske drikker den berømte „Blümchen-Kaffee“, et Dekogt, der skylder sit Navn den Egenskab, at man igennem det kan se en lille Blomst, som er malet i Bunden af Koppen.